

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In Qua Tractatur De Contractu Et Sacramento Matrimonii

Bosco, Jean a

Lovanii, 1678

Concl. IX. Conscijs alicujus impedimenti, etiam sub secreto naturali, tenetur, per se loquendo, illud revelare, si sperat Matrimonium impediendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73432)

CONCLUSIO IX.

Conscijs alicujus impedimenti, etiam sub secreto naturali, teneatur, per se loquendo, illud revelare, si sperat Matrimonium impediendum.

Denuntiationes ex praescripto Ritualis Romani Tit. de hoc Sacramento fiunt in hanc sententiam vulgari sermone: Notum sit omnibus hic praesentibus quod N. vir, & N. mulier ex tali vel tali familia & Parochia, Deo adjuvante, intendunt inter se contrahere Matrimonium. Proinde admonemus omnes & singulos, ut si quis noverit aliquod consanguinitatis, vel affinitatis aut cognationis spiritualis, vel quodvis aliud impedimentum inter eos esse, quod Matrimonium contrahendum invicem impediatur, illud quamprimum nobis denuntiare debeat.

269. Modus denuntiandi Matrimonium, ex Rit. Rom.

Ubi ly Debeat, non solum significat congruentiam, sed etiam ex communi consensu DD. strictam necessitatem seu obligationem; cumque materia gravis sit, sub mortali. Vim habent (inquit Averſa q. 7. sect. 4. in princ.) denuntiationes obligandi sub mortali eos, qui forte noverint adesse aliquod impedimentum inter eos, qui contrahere volunt, ad illud detegendum, ne sequatur Matrimonium inter eos. Non quidem quasi ex sola auctoritate Parochi hanc vim accipiant: siquidem Parochus non habet facultatem ex se injungendi nova praecipita: sed hanc vim habent ex auctoritate Ecclesiae, quae ad hunc effectum denuntiationes instituit, ut obliget omnes, qui noverint impedimentum, ad illud revelandum.

Obligat sub mortali ad denuntiandum impedimentum. A verſa.

Et hi haberent, etiam absque denuntiationum praecipito, ex ipso, inquam, naturali jure talem obligationem, sed concurrentibus denuntiationibus obligantur quoque ex ipso praecipito Ecclesiae. Et si interdum Praelatus adderet praecipito, promulgando per Parochum, poenam excommunicationis, adstringerentur etiam hac censura impedimentorum consciis ad illa revelanda. In jure tamen communi non invenitur ulla poena aut censura ad hoc apposita. Haec ille.

270. Etiam jure naturale ad id obligat.

In jure communi non apponitur poena.

Rogas; quod sit illud jus naturale? Respondeo: charitas proximi & reverentia Sacramenti. Haec quippe obligat, ut impediamus invaliditatem Sacramenti, quando videlicet est impedimentum dirimens; illa autem ad impediendum damnum tertii, si ve corporale si ve spirituale, quod natum est sequi ex tali Matrimonio.

Quod sit illud jus naturale.

H h h h Tenen-

pro illo tempore obligabitur conjux rogatus ad reddendum debitum, quia pro illo tempore non potest justè exigere publicationem.

266. Rogabis (inquit Sanchez sup. n. 6.) quid dicendum sit, quando conjuges nolunt Matrimonio inito, facere denuntiationes, nec illud consummare? Navar. Sum. Latina c. 16. n. 38. fine, & Ludov. Lopez. 1. p. Instruct. c. 87. §. Sed quid ne aliquid, dicunt, contrahentes clandestinè, & nolentes uti Matrimonio, nec publicare, peccare lethaleriter, si alter conjux publicari petat, vel sit incontinentiae periculum (addit Navar. & nulla est justa causa differendi publicationem) aliàs non peccare mortaliter differendo per breve tempus, nisi ex ea occultatione sequerentur damna, & probabiliter timeantur, quae ex Matrimonio clandestino solita sunt sequi. Et placet haec sententia. Ita Sanchez.

267. Et Dicatillo sup. n. 245. Hanc sententiam, inquit, facillè admittero; sed non ita restrictam. Nam si non sequuntur, aut non timeantur praedicta aut similia damna; non solum per breve tempus, nec solum non mortaliter; sed nec per totam vitam, nec venialiter peccabunt. In nullo enim apparet ratio peccati; praecipuum enim praemittendi denuntiationes, non est absolutum, sed ante consummationem; vel potius non est faciendi illas denuntiationes; sed non consummandi, nisi iis praemissis. Si ergo decreverunt nunquam consummare, neque est aliquod aliud periculum, non est unde etiam sub veniali obligentur, maxime, si aliquid inde damnum timeant, propagandi scilicet delicti commissi, contrahendo Matrimonium, denuntiationibus non praemissis. Haec ille.

268. Dico ergo ad propositum nostrum: vel aliae copulae, praeter primam, habent malitiam mortalem ex praecipito Concilii Tridentini; vel nullam habent, seclusis damnis, quae possent oriri ex Matrimonio non publicato per denuntiationes, aut alia via. Undè tali casu non est opus aliqua dispensatione Episcopi, neque Episcopus dispensare potest, ut maneat occultum, quando illa damna probabiliter timeantur; quia non potest dispensare in jure naturali, quod prohibet talia damna.

Si autem à me quaeritur, an vi harum denuntiationum teneatur, qui impedimentum novit, quamvis occultum, illud revelare? Respondeo citius:

271.
Periurū est
sive contra-
hentes no-
verint im-
pedimentum
sive non.

Aversa.

Tenentur (inquit Aversa sup.) impedimen-
torum consilii ea revelare, sive ipsi contra-
here volentes, vel eorum alter, habeant eor-
um notitiam, sive sint prorsus ignari, &
in bona fide mancant. Si enim habeant no-
titiam, vigeat obligatio charitatis & præ-
cepti, non solum ad hoc, ut vitetur Ma-
trimonium nullum & irritum; sed etiam
peccatum ipsum sic contrahere volentium,
& omnia alia peccata, quæ deinceps com-
mitterent, manendo in tali conjugio. Si
verò in bona fide manebant, adhuc vigeat
obligatio ad evitandum hoc tam grave in-
commodum Matrimonii iriti & invalidi,
& periculum peccati & scandali, si postea
discant suum impedimentum. Hæc ille.

Addo ego: & ad evitanda peccata ma-
terialia fornicationis, antequam discant
suum impedimentum. Nam lex fraternæ
correctionis obligat ad impedienda pecca-
ta, etiam materialia tantum, maxime con-
tra jus naturæ, quantum commodè fieri
potest.

272.
Debent ve-
lari etiam
merè probi-
bentia im-
pedimenta.

Aversa,

Nec obligamur dumtaxat ad evitandum
seu impediendum Matrimonium invali-
dum, sed etiam illicitum; & ideo non so-
lum debemus denunciare impedimenta dir-
imentia, sed etiam merè prohibentia, ut
habet communis doctrina. Quam ibidem
trahit Aversa in fine d. f. & t. ibi: Debent de-
nique revelari non solum impedimenta dir-
imentia, cum quibus nullum & irritum
esset Matrimonium; sed etiam merè probi-
bentia, utpotè voti simplicis castitatis seu
Religionis, sponsalitiæ promissionis alteri
factæ, & si quæ sint alia. Nam licet ex iis
impedimentis non immincat nullitas Ma-
trimonii; imminet tamen peccatum con-
trahentium, aut etiam injuria tertii, quod
totum vitandum est; quamvis non tanto
rigore & cautelâ in his procedendum sit,
sicut in impedimentis dirimentibus.

273.
Obiectio.

Sed, inquit aliquis, si jus naturale obli-
get ad detegenda impedimenta, ad quid
præceptum Ecclesiæ? Cur nequeat dici,
denuntiationes solum ad hoc ab Ecclesia
institutas esse, ut homines sciant hic &
nunc suam obligationem naturalem denun-
tians, & non ut de novo obligent? Sanè
non sunt multiplicanda peccata mortalia
sine necessitate: & verba denuntiationum
sic commodè possent intelligi, ut ly *Debeat*,
solum significet obligationem naturalem,
ut sensus sit: *Illud quamprimum nobis de-
nuntiare debeat, ex jure naturali jam explica-
to.* Nunquid in aliquo casu obligat jus
Ecclesiasticum, in quo non obligat jus na-
turale? Ad quid ergo illa multiplicatio
præceptorum in eadem materia, & ex eo-
dem motivo?

Responsio.

Respondetur: ut firmius homines obli-

gentur, & sic infallibilis detegatur in-
pedimenta, si fortè aliqui sint, qui im-
pediant præceptum Ecclesiæ, quam præ-
ceptum naturale seu divinum. Ceteroquin
ut, quod interius sentio, clarè profiterer
terius, non video magnam necessitatem im-
ponendi seu superaddendi novum præcep-
tum Ecclesiæ, præcepto divino seu natura-
li ostendatur mihi casus, in quo obli-
gatur præceptum Ecclesiæ, & non præceptum
naturale. Illud ergo casum expectabo.

Interim procedam ad principalem cul-
tatem hujus Conclusionis, patè ad re-
velationem peccati occulti, maxime quæ
do cognoscitur sub secreto, & sub jurame-
to secreti. De hac re sic loquitur Aversa
sup. Item tenentur impedimentum depen-
dere, sive sit aliis notum aut publicum, secre-
tum & occultum. Si talis sit, non
non debet quisquam retrahi ex eo, quod
extent alii, qui possunt revelare: an-
guli hoc prætextu possent excusari, si
nullus revelaret impedimentum. Quæ
tamen quis videret alios revelare, non
satisfactum esset obligationi.

Si verò sit occultum: tunc, si per se
sit infamiam, utpotè si impedimentum sit
affinitatis ex culpa illicita, alioquin simi-
is, qui id novit, poterit prius ac debet lo-
cretò admonere illos ipsos, qui contrahere
volunt, vel eorum alterum ad hoc, ut à tali
conjugio contrahendo desistant, illis
desistentibus, satisfactum quoque erit obli-
gationi. Si autem nolint desistere, aut ad
initio non sperabat, se privatâ admonitione
apud eos profuturum, debet id, quantumvis
occultum revelare Parocho aut Prælato,
quia omnino præteri debet bonum animæ
& valor Sacramenti bono famæ. Hæc ille.

Et post pauca: Tenetur, inquit, detegere
etiam si id noverit sub secreto, & sub jurame-
mento secreti. Paludanus quidem in
27. q. 1. a. 3. cas. 9. indicavit humanum
ri. Sed alii communiter docent, ut
merito; quia adhuc præterea de hoc
proximi & validitas Sacramenti. Atque
generalis est, secretum non obligat
damno tertii, quod sanè hic imminet
vissimum.

Dico: Sub secreto & sub juramento, non
autem sub sigillo Sacramentali: quia
sanè non teneretur, nec posset revelare,
nec ejus revelatio esset acceptanda: non
enim ob quodcumque damnum vitæ
licebit unquam frangere sigillum Confes-
sionis, dummodò, inquam, oriatur ex
Sacramentali Confessione. Hæc Aversa.

Additur autem: *Dummodo* &c. quia
indè aliqui dicunt: *Hoc tibi detego in Confes-
sione*, cum tamen verè non sit Confessio,
& ideo ejus sigillum non obligat, sed est

tantum secretum, quod non plus obligat, quam juramentum secreti servandi; imò dicunt Aliqui, non obligare majori vinculo, quam alia secreta naturalia, ut cum Aliis, quos citat, docet Navarr. Sum. c. 18. n. 55. ubi hæc scribit.

276. Dixi: Sacramentalem, quia oportet esse talem, per quam poenitens verè confitetur peccata sua; non autem sufficit dicere: Hoc tibi dico in Confessione, juxta Innoc. Panorm. & communem, etiam si genibus flexis, & signo Crucis fronte signata id fiat, abque proposito confitendi peccata, & Absolutionem accipiendi; quia talis detectio non est Sacramentalis, nec majori secreti vinculo obligat, quam aliud extra Confessionem detectum, ut rectè determinat Sorus, & ante ipsum clarius & firmius Cajetanus, quem ille non refert, cujus rei ignorantia multi graviter errant, & eis, quibus detegunt, ingerunt scrupulos, an debeant illa detegere, dum super eis denuntiandi fertur excommunicatio, vel ut testes coram Judice sistuntur, vel urgentur necessitate denuntiandi, eò quòd sunt Reip. aut proximo perniciofa. Hæc ille. Quæ benè notanda sunt pro praxi.

277. Uti etiam quod ait Sanchez lib. 3. disp. 13. num. 3. Ut monitio secreta non profit, non satis est semel fieri, & non prodesse; sed oportet iterum atque iterum eam adhiberi, quamdiu prudentis arbitrio speratur correctio per illum, ut tradit D. Tho. 2. 2. q. 33. a. 8. ad 1. ibi: Et ideo aliter dicendum est; quòd post admonitionem secretam semel vel pluries factam, quamdiu spes probabiliter habetur de correctione, per secretam admonitionem procedendum est.

278. Sed quid, si aliquis solus sciat impedimentum, nec possit per alios testes probare? Tenetur (inquit Aversa sup.) impedimentum detegere. Major quidem in 4. dist. 21. q. 2. a. 3. & Supplem. Gabriëlis dist. 28. q. 2. a. 3. hoc negare videntur; & sequitur Pontius lib. 5. cap. 34. & approbat Diana part. 3. tract. 4. resol. 221. Sed apud Alios est res certa: quia nimirum revelanti in hoc casu, & ex mandato Ecclesiæ, non incumbit onus probandi: & ad Parochum seu Prælatum spectabit prospici-

tere, quidnam faciendum sit. Et sufficit etiam unus ipse testis sive denunciator ad impediendum Matrimonium, ut habetur cap. Præterea, de Sponsalibus. Ita hic Auditor probat suam sententiam.

279. Addo ex Sanchio supra num. 2. ubi docet eandem sententiam: Tenetur quilibet, saltem Superiore præcipiente, detegere peccatum, inferens tertio damnum, teste, D. Thom. 2. 2. quæst. 70. art. 1. ad 2. ubi sic ait: Circa ea, quæ aliter (id est, extra Confessionem) homini sub secreto committuntur, distinguendum est. Quandoque enim sunt talia, quæ statim, ut ad notitiam hominis venerint, homo ea manifestare tenetur, puta si pertinent ad corruptionem multitudinis spiritualem vel corporalem, vel in grave damnum alicujus personæ, vel si quid aliud est hujusmodi, quòd quis propalare tenetur vel testificando vel denunciando.

280. Ex hoc autem quòd impedimentum non detegatur, sequitur grave damnum: si enim sit impedimentum dirimens, manebunt conjuges in perpetuo concubinato, filiiq; erunt illegitimi: si autem sit solum impediens, est gravissima injuria Sacramenti Matrimonii, quod cum peccato lethali contra Dei & Ecclesiæ iurata.

281. Præterea: hæc denuntiatio non tendit ad punitionem criminis admissi; sed ad vitandum, ne admittatur: ergo quàmvis denuntians probare nequeat: nec suum testimonium sufficeret ad impediendum, tenetur denunciare, quia aperiet Prælato viam, ut diligenter inquireat de impedimento, & curet ipsos contrahentes tum monitionibus, tum etiam terroribus retrahere, ne tacito impedimento Matrimonium inceant. Ita Sanchez.

282. Sed quid ad hæc Pontius? Primò (inquit sup. n. 6.) si contrahentes sunt in bona fide, neque existimant subesse impedimentum; nulla est ratio, quæ suadeat, eum, qui solus novit impedimentum, manifestare debere; quia probari non potest impedimentum. Et quàmvis DD. nonnulli dicant, etiam quando probari non potest, esse obligationem manifestandi; ideo quidem dicunt, quia agitur de vitando peccato, & non inferendo damnum tertio, ad quod solus ille sufficit.

At in hac specie nullum est peccatum, quod vitetur, neque damnum, quod inferatur; quia contrahentes sunt in bona fide, & ideo non peccant contrahendo; Matrimonium etiam Ecclesia censet validum, prolesq; nascetur legitima, cum sit suscepta bonâ conjugum fide ex Matrimonio, in facie Ecclesiæ contracto; neque inferitur injuria Sacramento, cum ibi non sit Sacramen-

Alia probatio. Sanchez. D. Thom.

280. Probatur 3.

281. Pontius putat, non esse revelandum impedimentum quando contrahentes sunt in bona fide.

H h h h 2

mentum. Ergo nullum est peccatum, quod vitari debeat, nullum etiam damnium imminet, quod repelli necessarium sit, ejus autem testis dictum non sufficere, dicam modo.

Citat pro se Em. Sa. Atque ita hanc partem in eo casu, quo conjuges ignorant impedimentum, docet Emanuel Sa verb. Matrimonium, n. 23. ibi: Quidam putant, crimen occultum tacendum. Ego potius dicerem, tacendum, si illi bona fide contrahant; impedimentum nescientes.

282. Deinde (prosequitur Pontius n. 7.) etiam si contrahentes sint in mala fide, & illis notum sit impedimentum, & illud non est ortum ex peccato; quoties ille, qui novit, putat probabiliter non profuturum, non tenetur revelare; quod etiam docet Emanuel Sa expressè in hac specie d. n. 23. in fine ibi: Et quidem qui putat non profuturum, non debet revelare. Cujus ratio desumitur ex generali doctrina in materia de correctione fraterna, quod quando non speratur profuturum, cessat denuntiationis & correctionis obligatio. Hucusque Pontius.

283. Planè cessat denuntiationis obligatio; & idè in Concluf. addidi illam particulam: Si sperat Matrimonium impediendum. Et ratio est: quia aliàs frustranea esset denuntiationis, & ita actus otiosus; ut proinde tali casu finis legis cesset non solum negativè, sed etiam contrariè; maximè quando ex illa denuntiatione sequitur infamia tertii. Quòd autem non possit sperari Matrimonium impediendum, quando unus tantum novit occultum impedimentum, hoc probandum restat Pontio.

284. Audiamus ipsum sup. n. 8. Quòd si quis dicat, unus testis denuntiationem profuturam, quia impediatur Matrimonium, cum unus testis sufficiat ad impediendum. Contra, inquit, est: quia id non potest esse verum in casu, de quo loquimur, quando impedimentum non est ortum ex peccato.

Videtur Pontio quod non, quando impedimentum non est ortum ex peccato. Pone aliquos habere impedimentum consanguinitatis, aut affinitatis, aut cognationis spiritualis, quod unus solus novit, non potest unus testis sufficere ad impediendum. Quia contrahentes non repellentur à Matrimonio contrahendo, nisi propter affinitatem & consanguinitatem. At consanguinitas seu affinitas, non potest unico teste probari, cap. Licet ex quodam, de Testibus, ibi: Non utique ab uno, cum non sufficeret ille, si viveret, sed duobus ad minus. Et infra: Cum secundum ordinem solitum judiciorum non sufficiat unus testis assertio, nisi alia etiam adsint adminicula, quæ ponimus in hac specie non esse. Ergo ob istud impedimentum non repellentur, & ex consequenti nullius erit effectus ejus testis depositio.

285. Quòd si rursus dicas; non probari consan-

guinitatem ad dissolvendum Matrimonium unico teste, benè tamen ad impediendum, extra textum in c. Super eo, de Testibus, ibi: per illa verò questione, quam fecisti, an mater conjugenda non sit viro, pro eo, quod filius alterutrius eos esse consanguineos constat. Respondimus, quòd si non est firmatum Matrimonium inter eos; matre asserente, non sunt consanguineos, non debent conjugi. Et quod idem existimo, neque ad impediendum sufficere unicuique testem, quamvis ex eo oppositum Multi colligant.

Nam textum illum ego accipio non solum matris testimonio, sed de illa aliis adminiculis, quæ post eam testantur, diligens Episcopi inquisitor debet. Si enim nulla alia inventa essent, non impediretur Matrimonium: proinde enim species illius cap. tantum ex parte consanguineos, & matrem, accensuram testes in causa consanguinitatis hoc filius.

Quæ si vera forent, facti non essent ipsius sententia; sed quia illi non debetur, idè oppositam sententiam prebetur, idè quod in specie illius cap. tantum capitur hoc, non ex verbis allegatis sup. non sufficit: nam quæstio fuerat Pontio proponi, an mater alterutrius eos esse consanguineos constaretur. Ergo species seu casus illius cap. non tantum exigebat, matrem accensuram esse testem, sed solum matrem, sine aliis adminiculis, & absque ulteriori inquisitione Episcopi, de quibus in capite nulla fit mentio.

Et aliunde hic auctor nullum pro se fert aliud jus, quam dictum cap. Licet ex quodam, quod expressè loquitur (et mater ipse non diffitetur) de dissolvendo Matrimonio jam contracto; sic enim continetur: Tolerabilis enim est, aliquos contrahentium dimittere copulatos, qui contra legem, contra statuta Domini fuerint copulati, tum autem est apud Omnes, plura requiruntur Matrimonium contractum dissolvendum, quam ut contrahendum impediatur.

Hinc dicto cap. Super eo, in fine. Infirmum (inquit Pontifex Alex. 3.) Matrimonium firmatum, non debet sine pluribus iuramentis dissolvi. Ubi Gloss. verb. Firmatum, inquit: Id est, contractum per consensum interuentum presentis, tunc enim separari non potest ad alium unius testis. Atque hæc de impedimento consanguinitatis, quod non est ortum ex peccato.

Sin autem oriatur ex peccato, melius est, hi (inquit Pontius sup. n. 10.) contrahentes non teneri revelare, si ve contrahentes sint in bona fide, si ve scilicet, & non sperant, etc.

B O
Sacramentum
Matrimonii

eos admonitos à Matrimonio contrahendo cessaturus.

Quam partem sic distinguo, & probò; vel illud impedimentum ortum est ex peccato ejus, qui novit; pone enim aliquem Sacerdotem ex diversis feminis duos suscepisse liberos, masculum & feminam, & illos, ignaros impedimenti, postea velle contrahere, quod impedimentum, matre defunctâ, solus pater novit, non tenetur manifestare impedimentum consanguinitatis inter illos contrahentes. Neque video, quâ ratione compelli possit ad ejus manifestationem.

Si enim confusè diceret, se scire illos esse consanguineos, non indicans, quomodo aut quâ ratione id sciret, & undè ea conjunctio sanguinis proveniret, nullius planè momenti esset testimonium illud in re ad eò gravi, neque Judex Ecclesiasticus admitteret, neque justè posset admittere. Testis enim, de consanguinitate deponens, non reddita ratione sui testimonii, inutilis est, & nullius prorsus momenti, juxta generalem doctrinam, receptam in materia de testibus. At sigillatim & distinctè eorum cognationem exponere, suo peccato non explicato, non potest. Eum autem ad id peccatum detegendum compellere, nulla admittit ratio; neque enim me, nullâ infamiâ laborantem, prodere teneor, ex communi receptaque sententia, et si interroger: si enim omnes excusant aliquem, quando ex manifestatione timetur scandalum, cur hic non excusabitur, quando ex manifestatione oritur suæ propriæ infamiæ periculum?

289. Idem dico; si femina ex proprio filio filiam suscepisset eo ignorante, & cum illa vellet contrahere, quæ simul erat filia & soror ob nefariam conjunctionem, non tenetur mater manifestare, ut docuit in hac specie Paulus Comitulus lib. 1. Resp. moral. q. 112. Adde etiam; eam impudentissimam feminam, de suo scelere confessam, & ignominie sordibus contaminatissimam, à Judice Ecclesiastico debere repelli, & ejus testimonium explodi, juxta textum in cap. Inter dilectos, 8. de Donation. & Glossam ibi. Hucusque Pontius.

Subscribo verba d. textus: *Attendentes igitur, quod fratres & patris S. Allucii pro se, immo potius contra se turpitudinem allegabant; videlicet perjurium, excommunicationem & fraudem, non utique contra ipsos, sed ab ipsis commissam, & intelligentes, donationem ab eis hospitalariis factam, puram ac simplicem extitisse: quia non deceptoribus, sed deceptis jura subveniunt: unde per ea quæ superius proposita sunt, se contra factum proprium legitime defendere non valebant: hospitale prædictum, cum pertinentiis suis, hospitalariis sancti Sepulchri adjudicare curavimus.*

Ubi Gloss. verb. *Turpitudinem allegabant*, sic ait: *Arg. quòd allegans turpitudinem suam, non est audiendus, C. de Servo, pig. da. ma. Si creditoribus, C. de Revoc. donation. Cum profitearis, C. de Transact. Transactio finitâ, ff. de Legat. 1. l. Si servus plurium, §. 1. 15. q. 3. Nemini, & sup. de Concess. præb. Cum super questione, & sup. de Testib. Sicut. Arg. contra. Cod. de Lib. cau. l. 1. & h. Interrogatam, & 35. q. 3. Extraordinaria, & sup. de Re judic. Lator, & c. Consanguinei. Solum. Generale est illud, quòd allegans turpitudinem suam non auditur, ff. de Condict. ob turpem cau. l. 2. & 14. q. 5. Non sanè, Arg. nisi ubi veritur periculum animæ: ut in cap. Lator, & c. Consanguinei, vel nisi propter favorem Ecclesiæ, 35. q. 9. Quod quis committit; vel favore libertatis, ut in l. Interrogatam. Ita Gloss.*

Quam si dispicere voluisset Basilius, potius sibi contrariam, quàm faventem reperisset. Nam in casu nostro agitur de periculo animæ contrahentium, sive de evitando peccato, saltem materiali. Et ideo in casu nostro auditur allegans suam turpitudinem; arg. c. 12. de Spontal. sequentis tenoris: *Prætereà de muliere, quæ à viro impetitur, cujus consanguineus cum ea se deliquisse proponit: sed hoc publicè constiteri recusat propter metum & potentiam mulieris: Taliter respondemus, ut Matrimonium ipsam fieri (nisi juramentum intervenisset) districte prohibeas, ne deterius inde contingat.*

Ubi Gloss. in propositione casus: *Nota, inquit, quòd Matrimonium ad dictum unius impeditur, ne contrahatur: sed si juramentum intervenisset, propter dictum unius non impeditur.* Ille autem unus in specie hujus cap. allegabat propriam turpitudinem; ergo propter dictum unius, allegantis propriam turpitudinem, impeditur Matrimonium, ne contrahatur, nisi juramentum intervenisset.

Sed quid ad hæc Pontius? Suprà n. 11. dicit in primis: ex eo textu non colligi teneri manifestare propriam turpitudinem, sed fecisse narratur. Potuit ille etiam cum infamia sua facere, quod non negamus; sed negamus teneri.

Secundò dicit: ex eo capite sine sufficienti fundamento collegisse DD. eam sententiam. Quia, inquit, ut rectè monuit Cujacius eo loco, inhibitor Matrimonium ibi à Pontifice eâ ratione, quam etiam Alex. advertit; quia quò minus cognatus ille rem in vulgus proponeret, & testibus probaret, metus obstitit, & potentia mulieris, à qua sibi timebat; alioquin id palàm divulgaturus erat: & pro eodem esse debet, ac si divulgasset, qui voluit quidem, sed non potuit sine periculo. Itaque non ille solus no-

290. Allegans turpitudinem suam non est audiendus.

291. nisi agatur de periculo animæ.

C. 12. de Spontal.

292. Primæ resp. Pontii ad d. cap. 12.

Secundæ Cujacius.

vit impedimentum; & ideo non sumus in eadem specie.

293. *Tertio dicit: ex eo capite adhuc non colligi, in omni casu sufficere unum testem ad impediendum, cum dicat Pontifex id servandum, nisi iuramentum intervenisset. Quasi si iuramentum intervenerit, nolit unius testimonium accipi ad religionis iuramenti obligationem convellendam. Quamvis & ea verba quomodo accipienda sint, monet ex Hostiensis Cujacius ibidem. Quare cum ex una parte obset honor proximi, & ex alia non sit jus aliquod, statuens, unius testis dictum sufficere in impedimento turpi, licet possit in iure statui, quod sufficeret, ut dixit Farinacius q. 63. de Testibus, ideo censetur non teneri manifestare. Hactenus Pontius.*

Hostiensis.

Farinacius.

294. *Ego autem quaero: Quis docet, teneri manifestare cum periculo suae propriae famae? Sanchez sup. n. 4. ait, intelligendam fore suam doctrinam, nisi impedimenti conscientia timeat probabiliter magnum scandalum ex denuntiatione; tunc enim, inquit, licet probare possit, & mandatum denuntiandi sub excommunicatione latum sit, non tenetur denuntiare. Et quis dubitet, quin idem dixisset in casibus supra allatis, quando praeter scandalum est periculum maxime infamiae propriae.*

Aversa.

Navar.

295.

Quare in Conclus. sit postea illa particula: Per se loquendo.

Regula correctionis fraternae.

Audite Averlam sup. (ubi docet sententiam Sanchez, uti vidimus) Non teneretur, inquit, revelare, qui prudenter timeret sequiturum sibi maximum detrimentum, aut magnum scandalum inter alios, ut advertit Navar. Sum. c. 22. n. 83. Quia lex charitatis, aut praecipuum Superiorum, non obligat cum tanto dispendio sui vel aliorum, ut ex propriis locis in universum supponimus. Haec ille. Nec ulli oppositum docet Sanchius.

Et ideo in Conclusionem posita est illa particula: Per se loquendo; quia per accidens fieri potest, ut quis non teneatur denuntiare; quando scilicet non potest id facere absque notabili suo incommodo, aut aliorum scandalo. Unde in hac materia omnino dispiciendae sunt regulae charitatis & correctionis fraternae, & secundum eas operandum.

Quae autem sint illae regulae, non spectat ad hunc locum discutere. Suppono unam ex illis esse; peccantem, etiam ex ignorantia invincibili, tam juris naturalis, quam positivi; item ex ignorantia facti contra jus divinum vel naturale, a quolibet corripiendum fore, vel potius instruendum; si speretur fructus, qui incommodis seculuris praevaleat.

Ex qua utique regula clare sequitur; impedimentum in casu proposito detegendum esse, tamen si contrahentes procedant bona fide; eo semper salvo, ut dictum unius testis

sufficiat; quamvis enim tunc non sit peccatum formale, quod ritari debet, tamen aliquod peccatum materiale, turpe est; cum tempore fieri potest, quod deinde aliunde notitia impedimenti Matrimonii invalidi.

Quod autem Pontius sup. dicebat: infertur injuria Sacramento, cum ibi non sit Sacramentum, non valet; nam inde sequitur, quod etiam non fieret injuria Sacramento, quando mala fide contraheretur etiam tunc ibi non sit Sacramentum. Ergo fiat injuria Sacramento sufficit, ut a rationabili causa ponatur exterior actus sacramentalis, quae communi affirmacione verum Sacramentum, cum tamen non sit Sacramentum. Perinde ergo retrahere, nisi quod minus incommo- dum possit excusare a denuntiatione, quam bona fide contrahitur.

Et consimiliter eadem videtur esse ratio de Sponalibus, nisi forte iuramentum intervenisset; quippe tunc voluit Pontifex Alex. 3. ut religio iuramenti prevaleret dicto unius testis. Et ideo unus testis tunc non tenetur denuntiare, quia non speratur fructus: secus quando non intervenisset iuramentum, & posse denuntiare sine notabili suo incommodo, & aliorum scandalo.

Enimvero quod ait Pontius sup. Itaque non ille solus novit impedimentum, & ideo non sumus in eadem specie, plane corruptum, si non deremus longe distincta esse, velle autem divulgare, & actu aliquid divulgare, ex sola voluntate divulgandi non est impedimentum cognoscere, ut in textu no clari est. Quamvis ergo in hoc textu, cognatus divulgasset impedimentum, nisi metus obstitisset, & potentia metus, equidem non divulgaverat, & ideo nullus noverat impedimentum; ac proinde sumus in eadem specie.

Denuntiale itaque narratur, & impeditur id facere, quia forte potuit cogere, quod habebat ad propriam famam; non tenebatur, quia non tenebatur eadem juri suo. Neque DD. adferunt illam rationem, ut probent obligationem pro omni casu, sed ut probent, unicum testem, allegantem propriam turpitudinem, in tali casu esse auctoritatem: quo concessio tenetur denuntiare, nisi propria infamia eum excuset, aut aliorum scandalum.

B O
Sacramentum
pari

Præterea: si conscius impedimenti occultum occulturnem impetrasse dispensationem occultam pro conscientia foro, non tenetur denunciare. Quia eo tendunt hæ denuntiationes, ut peccatum, Matrimonii que nullitas vitentur, sed illi validè & abque peccato possunt contrahere; & in foro conscientie perinde est, ac si impediti minimè essent: ergo non tenetur denunciare. Ita Sanchez sup. n. 8. & Alii communiter.

Si autem (inquit Aversa sup. §. Nec tenebitur) impedimentum esset apud alios notum, ita ut possit successu temporis per alios detegitur in foro Ecclesie; tunc adhuc ille deberet revelare: quia cum talis dispensatio non prodesset in foro externo, immineret periculum dissolvendi in iudicio tale Matrimonium; quare oportebat antea revelare impedimentum, ac etiam in foro externo de remedio providere. Hæc ille.

Et ante illum Sanchez cum Aliis, quos citat. disp. 14. n. 4. ubi quærens, quid dicendum sit, si is, qui vult contrahere, interrogatus de impedimento occulto, dispensationem impetrasset pro foro conscientie? Respondet: Dic: non teneri fateri impedimentum; quia iudex, dum nulla est probatio, solum habet jus interrogandi, quod peccatum vitetur; in hoc autem casu non peccant contrahentes: ergo dum impedimentum ita occultum est, ut plenè probari non possit, non tenetur illud fateri: nec probatur plenè unico teste: is enim solum plenè probat, quando agitur de peccato vitando, ut dixi lib. r. disp. 71. n. 1. & 7. quod hic non contingit.

Si tamen esset publica vox de illo impedimento, aut concurrerent alia requisita, ut iudex iudicè roget, idque constaret volenti contrahere, teneretur fateri veritatem: quia cum illa dispensatio nullo modo pro foro externo, iudex, etiam conscius illius dispensationis, iudicè interrogaret: ergo cum iudicè roget, & non ex falsa præsumptione, tenebitur contrahens fateri; aliàs seclusa ignorantia daretur bellum, utrimque iustum. Hæc ille.

Quæ autem contrahentis, eadem est ratio tertii, qui novit impedimentum, ut pater. Et quæ tertii, eadem, imò major videretur esse ratio contrahentium; nam agitur de ipsorum peccato in futuro vitando, unusquisque enim magis tenetur vitare peccatum in se ipso, quam in alio, quippe charitas incipit à se ipso.

Hinc si contrahentes interrogentur ab Ordinario, an aliquo impedimento ligati sint, quantum vis impedimentum occultum sit, & infamatorium, tenentur fateri veritatem cum propria infamia; nisi, sicut mox dictum est, obtinerint dispensationem pro foro conscientie, vel certè bono modo, salvâ

suâ famâ, à Matrimonio velint abstinere, ut docet Sanchez supra numero 2.

Quamvis enim, nullâ præcedente infamia, illegitimè quis interrogetur, quando agitur de crimine puniendo, juxta cap. Quilibet & quando, de Accusat. ibi: Legitur in Evangelio, quod villicus ille, qui diffamatus erat apud dominum suum, quasi dissipasset bona ipsius, audivit ab illo: Quid hoc audio de te? Redde rationem villicationis tuæ, jam enim non poteris amplius villicare. Et in Gen. Dominus ait: Descendam & videbo, utrum clamorem, qui venit ad me, opere compleverint. Ex quibus auctoritatibus manifestè probatur; quod non solum cum subditus, verum etiam cum Prælati excedit; si per clamorem & famam ad aures Superioris pervenerit, non quidem a malevolis & maledicis, sed à providis & honestis, nec semel tantum, sed sæpe; quod clamor innuit, & diffamatio manifestat, debet coram Ecclesie Senioribus veritatem diligentius perquirari, ut (si rei poposcerit qualitas) canonica distinctio culpam seriat delinquentis: non tanquam idem sit accusator & iudex, sed quasi denuntiante famâ, & deferente clamore, officii sui debitum exequatur.

Item cap. Inquisitionis, eod. ibi: Ad hæc respondemus; nullum esse pro crimine, super quo aliqua non laborat infamia, seu clamorosa infamatio non præcesserit, propter dicta huiusmodi puniendum: quinimo super hoc depositiones contra eum recipi non debere; cum inquisitio fieri debeat solummodo super illis, de quibus clamores aliqui præcesserunt.

Quamvis, inquam, hæc se ita habeant, quando agitur de crimine puniendo; secus tamen, quando agitur de delicto in futurum vitando, prout agitur impresentiarum. Si quidem tenetur Ordinandus interrogatus pandere vitium occultum, quod reddit ipsum incapacem Ordinis; ut si sit irregularis, vel ætatis defectum patiat, aut ab Ordinibus defistere teneatur; arg. cap. Nisi cum pridem, de Renunt. ibi: Licet irregularitatem huiusmodi non potuerit subicere.

Ubi Gloss. verb. Non potuerit, inquit: Id est, non debuerit de jure tempore sue examinationis, & sic est arg. quod illud dicimus posse, quod de jure possumus, 2. q. 2. Faciat: & arg. sup. de Resc. Sulcitarus: sed debuit confiteri, saltem in secreto, sup. de Elect. Immutat, ibi: Quis sponte & humiliter suum maluit confiteri reatum, quam læsâ conscientia thronum conscendere pastorem. Ubi Gloss. verb. Reatum, inquit: Id est, defectum sive impedimentum, quia etsi non sit nota delicti, est tamen nota defectus, impedientis promovendum.

Adde, quod ex Concil. Carthag. 4. referatur cap. Ex penitentibus, dist. 50. Deponatur, quia se Ordinationis tempore non prodidit. Ergo similiter, volentes contrahere Matrimonium,

301. Nullâ præcedente infamia illegitimè quis interrogatur, quando agitur de crimine puniendo, ex c. 24. de Accus.

302. Secus quando agitur de delicto in futurum vitando, arg. c. 10. de Renunt.

303. Et cap. 55. dist. 50.

308. Si impetraverit occultam dispensationem pro foro conscientie, non tenetur denunciare.

309. Responsum ad 1. quærens, si tenetur denunciare, si impetraverit dispensationem pro foro conscientie.

300. Quærens, si tenetur denunciare, si impetraverit dispensationem pro foro conscientie.

300. Quærens, si tenetur denunciare, si impetraverit dispensationem pro foro conscientie.

pedimentum; tenentur manifestare impedimentum occultum, quod impedit, ne possint contrahere.

Innoc.

Audiamus Innoc. c. 1. de Postul. Prælat. n. 5. Quando, inquit, fit inquisitio contra promotum, ut puniatur, tunc non licet absque infamia procedere, & in hoc casu loquitur cap. Qualiter & quando, de Accus. Quando autem contra promovendum, ne promoveatur indignus, non requiritur infamia, sed debet Superior ex officio inquirere, cap. Cum nobis, de Electione. Ergo cum in nostro casu Ordinarius non inquireat de impedimentis, ut puniat contrahentes; sed ne indigni contrahant, justè absque infamia, & aliâ informatione procedit; & consequenter tenentur ipsi propalare impedimentum, quantumvis occultum, aut à Matrimonio desistere.

304.

Hanc sententiam præter Sanchium docent Henricus & Pontius, Probatio Pontii.

Et ita ante Sanchium docuit Henriquez lib. 10. de Sacramento Ord. cap. 18. n. 2. in Comm. lit. D. & post Sanchium docet Pontius c. 33. n. 1. & probat ex hac generali doctrina: Quia quàmvis nullus debeat rogatus, etiam sub juramento, crimen suum manifestare, quando proceditur ad poenam, nisi contra ipsum fuerit semiplena probatio; quia nullus debet esse primus testis contra seipsum, hoc enim nimis durum videtur: tamen quando Judex procedit ad cognitionem impedimenti Matrimonii, vel electionis, vel Ordinis; quia indè sequerentur damna contra Religionem, vel castitatem, vel justitiam, si quis illegitimè contraheret, vel eligeretur, vel etiam ordinaretur; ed quodd Matrimonium vel electio nulla esset, & Ordinatio irrita, eo modo, quo jura eam irritam dicunt; quisque debet, etiam si non interrogetur, manifestare impedimentum; aut ita se gerere, ut nullo modo fiat tale Matrimonium vel electio vel Ordinatio: nisi enim impedimentum detegatur, sequerentur multa damna, quæ unusquisque debet evitare etiam cum infamia propria; siquidem poterat aliundè omnia illa impedire, si ad tale Matrimonium aut Ordinationem, vel electionem non procederet. Quare sibi imputet, quod se in eas redegerit angustias. Hæc ille.

305.

Explicitur D. Chryso.

Igitur quod dicit Chrysostramus in epist. ad Hebræos (& refertur dist. 1. de Pœnit. c. 87.) Non tibi dico, ut te prodas in publicum, neque ut te apud alios accuses; intellige quando proceditur ad punitionem, ut hæc viâ veniam peccati obtineas; sed tunc soli Sacerdoti in foro Sacramentali se tenetur peccator prodere; secus quando Judex non vindictam, sed vitare peccatum intendit, prout contingit in nostro casu.

Vi & doctrina Bartoli.

Quod autem docet Bartolus l. 2. n. 3. C. Si servus aut libertus, l. 10. Judicem infamem, interrogatum, an habeat aliquod im-

pedimentum; non teneri vitium occultum fateri, accipiendum est (inquit Sanchez n. 5.) quando impedimentum est tale, quod occultum non impedit exercitium, & infamia occulta Judicis contingit, sed quando impedit, ut contingit in irregularitate occulta, & impedimento occulto Matrimonii.

Quid ergo, inquis, faciendum, quando in matrimonialibus dispensationibus rogantur contrahentes, an se carnaliter noverint, cum infamati de hoc matrimonio nec aliter constet?

Respondeo: si dispensatio sobrepente tacitâ copulâ (ut Multi docent) contractes tenentur eam fateri; aut certe non in dispensatione valeat, etiam copulâ tacitâ. Ratio patet; quia tunc iudicè interrogantur, non ut ipsi puniantur, sed ut impediatur uti dispensatio sobrepentiâ, & invalidè contrahere. In eadem dispensatio valeat, etiam copulâ tacitâ. Aliqui censent nullam esse obligationem manifestandi; quia tunc non inquiruntur, ut patet ex dictis in hoc casu Sanchez sup. n. 3. & Pontius sup. n. 1.

Illud quasi pro coronide addendum, quod qui impedimentum novit ex solo auditu, si quidem audivit à persona fide digna, & si quæ sit omni exceptione major, tamen tunc non denuntians, manifestare; quia novit ex auditu habita à fide dignis, & omni exceptione majoribus, est vera notitia fidei faciens; potestque Prælatorum personam fide dignam, à qua denuntiator audivit citare, ejusque testimonium accipere.

Sin autem personæ, à quibus audivit, non sint fide dignæ, graves, non suspicæ, & non omni exceptione majores, non tenentur manifestare; quia hujusmodi testimonium non auditu nullum est; arg. cap. Licet ex parte de Testibus, qui textus loquitur de exceptione consanguinitatis, quæ est impedimentum Matrimonii, & sic sonat. *Super hoc recipiantur de cætero per alios, cum jam quarum gradum probatus evocatur, nisi forte persona gravis existens, cui fides sit merito adhibenda, & ante hanc non testificata didicerit ab antiquissimo matris suis, non utique ab uno, cum non sciamus, si viveret; sed duobus ad minus, qui ab uno & suspectis, sed à fide dignis & omni exceptione majoribus; cum satis repellatur ad alios, illos admittere, quorum repellentur ad alios.*

Similiter non tenetur denuntiare, qui non recordatur, à quo vel à quibus audivit, vel audivit à persona, nihil certum sciat, quia testes de auditu alieno, non deponunt, à quibus audiverint, nihil probant, & irritum est eorum testimonium, ac nullius momenti, ut innumeris citatis (inquit Pontius sup. n. 1.) docet.

B. O. S. A. C. R. A. M. E. N. T. I. U. M.

docet Farinacius 2. p. praxis de Testibus, q. 69. n. 75. & sequentibus.

Cæterum censet Corduba lib. 1. Quæstionarii q. 43. dub. 2. §. Sexto quando, consulendum esse audienti à non fide dignis personis, ut faciat illas testificari. Hæc sunt verba Condubę: Sexto (excusatur à denuntiatione) quando quis id audivit solum à levibus personis non fide dignis, ita quod ipse de levitate notaretur, si id ideò crederet, aut denuntiaret, vel de auditu tantum testificaretur, vel si crederet, quod propter hoc suum dictum, Judex plus debito contra reum moveretur: nam tunc melius esset facere, quod ipse, à quo id scivit, vel audivit testificaretur. Hæc ille.

309. Quæ (teste Sanchio sup.) reprobatur Navar. lib. 2. de Restit. in 2. editione c. 4. par. 2. dub. 10. n. 108. èd quod, si personæ non sunt fide dignæ, manifesto periculo injustæ infamix reus exponitur. Verum putarem ego (inquit Sanchez) id consilium esse bonum, quando impedimentum non est infamatorum. Quia tunc nullum est periculum in ea manifestatione, fortèque proderit, ut impedimentum detegatur. Et hæcenus quidem de obligatione hominum privatorum, tam ipsorum contrahentium, quam extraneorum. Sequitur agendum de obligatione Parochi, pro qua instituitur

CONCLUSIO X.

Si impedimentum soli Parocho constet extra Confessionem, debet, præmissâ secretâ admonitione, publicè accedentes rejicere, nisi sciat obtentam dispensationem pro foro conscientix.

310. Suppono; si denuntiationibus factis, nullum legitimum opponatur impedimentum, Parochum posse & debere Matrimonio assistere, nullâ Ordinarii licentiâ requisitâ, juxta illud Trid. seff. 24. c. 1. de Reform. Matr. Quibus denuntiationibus factis, si nullum legitimum opponatur impedimentum ad celebrationem Matrimonii in facie Ecclesiæ procedatur.

In quibus verbis nulla requiritur licentia Ordinarii: ergo nec nos requiremus, nisi fortè, ubi ex alia peculiari Constitutione ea postulatur, ut de Matrimonio vagorum ex eod. Concil. & ead. sessione c. 7. probavimus Seff. præced. Concluf. 12. Ex quo etiam probatur in aliis casibus, quando nullum apparet impedimentum, eam licentiam non esse necessariam, alioquin superflue in hoc casu Concilium id statuit.

Sed neque ex c. fin. de Clandest. Despons. quod desumptum est ex Concil. Lateran. cujus vestigiis inhæret Trid. hujusmodi necessitas colligitur; quin ex eo à contrario sensu oppositum stabilitur: nam in principio textus his verbis instruitur Parochus: Cum autem apparuerit probabilis conjectura contra copulam contrahendam, contractus interdicatur expressè. Ergo cum non opponitur impedimentum, non est, cur interdicatur, sed potest statim Parochus illud celebrare. Et quid mirum, cum officium Parochi sit, ministrare Sacramenta suis ovibus?

Sic docet Gutierrez Pract. quæstionum lib. 2. q. 8. n. 9. ibi: Ergo si factis prædictis denuntiationibus, prædictum impedimentum, nempe, quod mulier illa, quæ modo contrahere vult, fuit priùs alteri nupta, non opponatur, ipsaque sit certa de morte viri, poterit secundo nubere absque licentia Ordinarii, etiam juxta dictum Concilium. Intelligit Concil. Trid. Hunc Auctorem & Alios, quos citat, sequitur Sanchez sup. disp. 15. n. 2. estque sententia communis.

312. Quid ergo, inquis, si opponatur impedimentum? Respondeo ex d. c. fin. Interdicatur expressè (à Parocho) donec quia fieri debeat super eo, manifestis constituerit documentis.

Et infra §. fin. Sanè si parochialis Sacerdos prohibere contempserit &c. Ergo supponit Parochi esse prohibere. Quod etiam à contrario sensu probatur ex Trid. sup. Si nullum legitimum opponatur impedimentum ad celebrationem Matrimonii in facie Ecclesiæ procedatur. Ergo si legitimum impedimentum opponatur, ad celebrationem Matrimonii in facie Ecclesiæ non procedatur; sed Parochus suam assistentiam subtrahat, & interim dispici debet super impedimento delato, quatenus subsistat.

313. Nunquid à Parocho? Minimè, sed à Prælato seu Ordinario, ut communiter notant DD. èd quod ly, Constituerit, quo utitur Conc. Later. importet judicialem potestatem, cap. Exhibita, 19. ibi: Mandamus, quatenus si ex dictis gravaminibus, vel aliquo ipsorum appellatum constituerit, revocato in irritum, quidquid post appellationem hujusmodi inveneritis attentatum, in causa ipsa, juxta priorum continentiam literarum, ratione præviâ procedatis. Porro mandat hic Pontifex non cuilibet private personæ, aut etiam publicæ: sed certis iudicibus, à se constitutis. Itaque ly, Constituerit, hanc habet vim, ut constet per instrumenta vel testes, vel aliam claram probationem.

Cum ergo Parochus careat judiciali potestate, non spectat ad ipsum de impedimento cognoscere. Ita docet Gutierrez sup. ibi. Si autem ad prædictas monitiones opponatur prædictum impedimentum, tunc procedet jure optimo sententia egregii magistri

311. Et cap. fin. de Cland. despons.

Gutierrez.

Sanchez.

312. Quid si opponatur impedimentum? Interdicatur Parochus,

313. Et Ordinarius videtur, an subsistat.

Ad Parochum non spectat de impedimento cognoscere. Gutierrez.